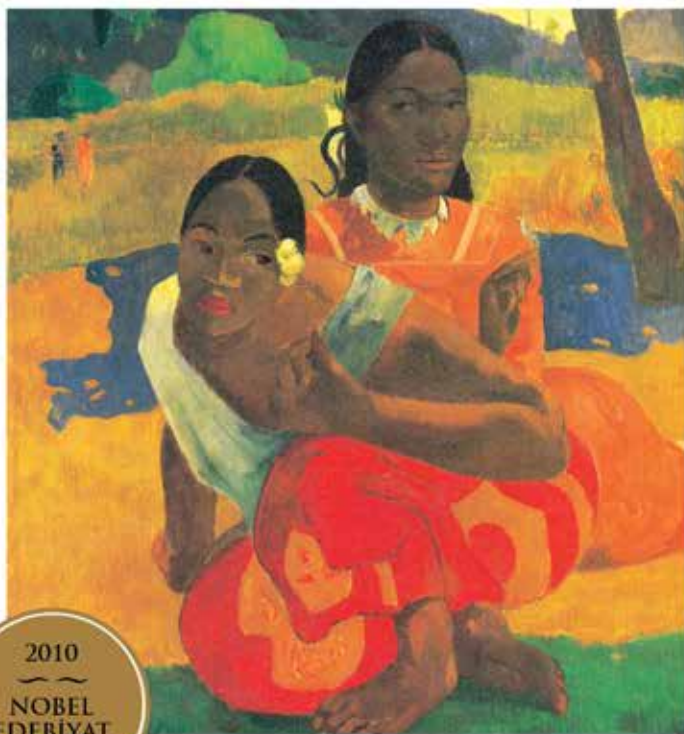

MARIO VARGAS
LLOSA

CENNET
BAŞKA YERDE

ROMAN

2010
—
NOBEL
EDEBİYAT
ODULU

Çeviri: SALİHA NİLÜFER

❤
CAN

3.
BASKI

MARIO VARGAS
LLOSA
CENNET
BAŞKA YERDE

Can Çağdaş

Cennet Başka Yerde, Mario Vargas Llosa
İspanyolca aslından çeviren: Saliha Nilüfer
El paraíso en la otra esquina, Mario Vargas Llosa
© 2003, Mario Vargas Llosa

© 2006, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2006

3. basım: Ekim 2019, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Pınar Savaş

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2
Topkapı-Zeytinburnu
Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-0691-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750706912

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MARIO VARGAS
LLOSA
CENNET
BAŞKA YERDE

ROMAN

2010 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

İspanyolca aslından çeviren

Saliha Nilüfer

Mario Vargas Llosa'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kent ve Köpekler, 1984

Yeşil Ev, 1984

Palomino Molero'yu Kim Öldürdü?, 1991

Elebaşılar - Hergeleler, 1992

Mayta'nın Öyküsü, 1992

Üvey Anneye Övgü, 1992

Julia Teyze, 1994

And Dağlarında Terör, 1996

Masalıcı, 1996

Don Rigoberto'nun Not Defterleri, 1999

Teke Şenliği, 2003

Kelt Rüyası, 2011

Genç Bir Romancıya Mektuplar, 2012

Ketum Kahraman, 2014

Hıncır Kız, 2015

MARIO VARGAS LLOSA, 1936'da Peru'nun Arequipa kentinde doğdu. Başkent Lima'daki Leoncio Prado Askerî Okulu'nda edindiği kişisel deneyimlerden yola çıkarak kaleme aldığı ilk romanı *Kent ve Köpekler*'le (1963) kısa sürede üne kavuştu. İlk romanını 1966'da *Yeşil Ev*, 1969'da *Conversación en la catedral* (Katedralde Konuşmalar), 1973'te *Yüzbaşı ve Kadınlar Taburu*, 1977'de *Julia Teyze* izledi. *La guerra del fin der mundo* (Dünyanın Sonunu Getiren Savaş), *Masalçı, Üvey Anneye Övgü, Don Rigoberto'nun Not Defterleri, Palomino Molero'yu Kim Öldürdü?, Mayta'nın Öyküsü, Teke Şenliği, Cennet Başka Yerde* gibi yapıtlarıyla günümüzün en seçkin yazarları arasındaki yerini aldı. 1993'te yayımlanan *And Dağlarında Terör* adlı romanı Planeta Ödülü'ne değer görüldü. Edebiyat eleştirisi alanında ise Gabriel García Márquez, Flaubert, Sartre ve Camus'nün yapıtları üzerine kitaplar yayımladı. 1990 yılında Demokratik Cephe'nin adayı olarak katıldığı başkanlık seçimlerinde Alberto Fujimori karşısında başarılı olamadı. 2010'da Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldı.

SALİHA NİLÜFER, 1972 İstanbul doğumlu. İngilizce ve İspanyolcadan çeviri yapıyor. İlk şiirleri *kitaplık* ve *Ludingirra*'da yayımlandı. *Sebastian Knight: Bir Endülüs Hikâyesi* adlı romanı 2006'da yayımlandı. Çevirilerinin arasında *Tuhaf Zamanlar, İnsanın Bir Dakikası, Dört Ziyafet, Gölgedeki Zengin* vardır.

Yaşam boyu arkadaşım Carmen Balcells'e

“Hiç var olmayanın yardımı olmasaydı
halimiz nice olurdu.”

PAUL VALÉRY

Petite Lettre sur les mythes
(Mit Üzerine Kısa Bir Epizot)

I. Flora Auxerre'de

1844 Nisan

Flora sabahın dördünde gözlerini açtı ve “Bugün dünyayı değiştirmeye başlayacaksın Florita,” dedi içinden. Birkaç yıla kalmadan adaletsizliği silip insanlığı dönüştürecek olan çarkları harekete geçirme fikrinin ağırlığı altında ezilmedi; bir adım sonra karşısına çıkacak zorluklarla yüzleşmek için güçlü ve sakindi. Tıpkı bundan on yıl önce o akşamüstü, Saint-Germain'de, Saint-Simoncuların ilk toplantısında, Prosper Enfantin'in dünyayı kurtaracak mesih çiftten bahsettiği zaman olduğu gibi, kendi kendine metanetle söz verdi: “Mesih-kadın sen olacaksın!” Çılgın hiyerarşileri, bilime olan fanatik sevdaları ve iktidara sanayicileri getirip ilerleme kaydetmek için toplumu bir şirket gibi yönetme fikirleriyle zavallı Saint-Simoncular! Onları artık çok geride bıraktın Endülüslü.

Telaşsızca kalktı ve yıkanıp giyindi. Önceki gece, seyahati için kendisine şans dilemeye gelen ressam Jules Laure'nin ziyaretinden sonra çantalarını toplamış, hizmetçi Marie-Madeleine ve suçu Noël Taphanel'le birlikte onları merdivenin yanına indirmişti. Çantası aynı zamanda *Emekçi Birliği*'nin son nüshalarıyla da doluydu; birkaç basamakta bir durup soluklanmak zorunda kaldı, zira bavul çok ağırdı. Onu rıhtıma götürecek araba Bac

Sokağı'ndaki evin önüne geldiğinde kalkalı birkaç saat olmuştu.

Henüz gün ağarmamıştı. Köşe başlarındaki gaz lambaları söndürülmüştü ve arabacı, yalnız gözlerini açıkta bırakan bir paltonun içine gömülmüş, tıslayan bir kırbaçla atları kamçılıyordu. Saint-Sulpice'in çanlarına kulak verdi. Sokaklar, ıssız ve karanlıktı, ona hayalet gibi görünüydü. Öte yandan, Seine kıyısı, kalkışa hazırlanan yolcular, denizciler ve nakliyecilerle dolup taşıyordu. Bağırış çağırışlar, emirler geldi kulağına. Gemi, nehrin kahverengi sularında köpükler bırakıp demir aldığı anda, ilkyaz göğünde güneş ışıldıyor ve Flora kamarasında sıcak çay içiyordu. Vakit geçirmeden günlüğüne not aldı: "1844, Nisan'ın 12'si." Sonra hemen, yolculuk arkadaşlarını incelemeye koyuldu. Auxerre'ye hava kararmaya yakın varacaklardı. Her türden numunenin bir arada bulunduğu bu nehir sandığında, fakirlerle zenginler hakkındaki bilgilerini zenginleştirmek için sana on iki saat Florita.

Yolculukta pek az burjuva vardı. Joigny ve Auxerre'den Paris'e tarım ürünleri getiren çok sayıda denizci geldikleri yere geri dönüyordu. Flora'nın dostane bir havada sohbet ettiği kızıl saçlı, çok kıllı, huysuz ve ellilik patronlarının etrafını çevrelemişlerdi. Adamlarının ortasında güvertede oturup sabah saat dokuzda onlara gerektiği gibi yedi sekiz dilim ekmek, bir çimdik tuz ve adam başı iki adet katı yumurta verdi. Ve elden ele dolaşan kalaydan yapılmış bir bardakta bir yudumcuk da ülke şarabı. Yük gemilerinde çalışan denizciler günlük mesailerinin karşılığında bir buçuk frank yevmiye alır ve uzun kış ayları boyunca hayatta kalıncaya dek nice kıtlık atlatırlardı. Açık havada çalışma şartları, yağmur mevsimi de gelip çattı mı çetinleşirdi. Öte yandan, Flora bu adamların patronlarıyla ilişkilerinde, şeflerinin gözünün içine bakmaya korkan İngilizlerdeki o köle ruhunu görmemişti. Patron, ikindiüstü

saat üçte günün son yemeğini dağıttı: Halka şeklinde oturup sessiz sedasız jambon, peynir, ekmek yediler.

Auxerre Limanı'nda bagajlarını indirmek ölümcül bir zamana mal oldu. Çilingir Pierre Moreau'nun yer ayırttığı merkezi, küçük ve eski hana şafak sökerken vardı. Bavullarını boşaltırken günün ilk ışıkları belirdi. Gözünü yumamayacağını bile bile yatağa uzandı. Ancak uzun zamandan beri ilk kez, böyle uzanıp da kreton perdeciklerin arasından günün ağarmasını izlediği bu ender anda, ne misyonunu, ne acı çeken insanlığı ne de Emekçi Birliği'ne kaydolacak işçileri düşledi. Paris'in kenar mahallelerinde, Vaugirard'da şimdi lanetler okuduğu burjuva mahallesindeki, doğduğu o evi düşündü. Bakımlı bahçeleri ve harıl harıl çalışan hizmetçileriyle o ferah, rahat evi *anımıyor muydun?* Peki, ya artık zengin değil fakirken, annenin o evle ilgili yaptığı tasvirleri... Biçare kadın, Fouarre Sokağı'ndaki o odanın iğrençliği, balık is-tifi hali ve gelişigüzelliği karşısında o günden sızıp gelecek gönlünü okşayan anılarla kendini avuturdu. Yetkililer, annenle babanın sürgün bir Fransız rahip tarafından Bilbao'da kıyılan nikâhlarının geçersiz olduğunu ve Perulu bir İspanyol olan Don Mariano Tristán'ın, Fransa'nın savaşmakta olduğu bir ülkenin uyruğunda olduğunu iddia ederek Vaugirard'daki eve zorla el koyduklarında, siz de oraya sığınmak zorunda kalmıştınız.

Belki de Florita, bu yıllar belleğinde sadece annenin anlattığı kadarıyla yer tutuyor. Bahçıvanları, hizmetçileri, kadife ve ipek kaplı mobilyaları, salonu ve oturma odasını süsleyen gümüş, altın, kristal ve eliş porselenleri anımsayamayacak kadar küçüktün. Madam Tristán dilenciler, reziller ve derbederlerle dolup taşan, leş kokulu Maubert Meydanı'nın sefaletini ve yoksulluğunu ya da çocukluğunun birkaç yılını geçirdiğin, tavernalarla dolu o Fouarre Sokağı'nı görmemek için –ah, orayı gayet iyi

anımsıyordun işte– Vaugirard’daki görkemli maziye kaçıp sığınıyordu... Su dolu leğenleri indirip çıkarmak, çöp dolu çuvalları indirip çıkarmak. Nuh nebiden kalma basamaklarıyla gıcırdayan dik merdivende boz morarık suratlı ve patlak burunlu o ayyaş ihtiyarla, bakışlarıyla ve bazen de çimdikleyerek seni kirleten koca elli Giuseppe amcayla karşılaşmaktan korkarak... Kıtılık, korku, açlık, keder dolu yıllar. Hele de, İspanya Kraliyet Ordusu’nda subay olan ve ani bir felçle 4 Haziran 1807’de, sen henüz dört yıl iki aylıkken, vakitsizce ölen kocası Don Mariano Tristán y Moscoso’yla –kim ne derse desin, Tanrı şahidi ki kocasıydı– kraliçeler gibi bir hayat sürdürdükten sonra, talihsizliğini kabullenemeyen annen afallayıp sinir buhranına tutulduktan sonra...

Babanı anımsaman da mümkün değil. Mariano’nun hatırına gelen o ay yüzü, o kalın kaşları, kıvrıkcık sakalları, hafiften pembemsi teni, yüzüklü parmakları, uzun gri favorileri, Vaugirard’ın bahçesindeki çiçeklerin arasında uçuşan kelebeklere bakmak için seni kucağına alan, ara sıra sana biberon veren etten kemikten bir babaya ait anılar değildi; ne de zamanını çalışma odasında oturup Peru’ya gitmiş Fransızların vakayinamelerini okuyarak geçiren bir beyefendiye, Venezuela, Kolombiya, Ekvador, Bolivya ve Peru’nun müstakbel kurtarıcısı genç Simón Bolívar’ın ziyaret ettiği Don Mariano’ya ait anılardı. Fouarre Sokağı’ndaki küçük dairecikte annenin başucuna iliştiirdiği portreden aklında kalanlardı bunlar; Tristán ailesinin Arequipa, Santo Domingo’daki evlerinde bulunan Don Mariano’nun yağlıboya portresine, o zarif, yakışıklı, varlıklı beyin senin baban olduğuna inanmak için karşısında saatlerce durup uzun uzun baktığın tabloya ait anılar...

Auxerre sokaklarından yükselen sabahın ilk gürültülerine kulak kabarttı. Flora daha fazla uyuyamayacağını biliyordu. Randevuları saat dokuzda başlıyordu. Çi-

lingir Moreau ve sevgili Agricol Perdiguier'in bölgedeki işçi dayanışma derneklerine yazdığı tavsiye mektupları sayesinde çeşitli görüşmeler ayarlamıştı. Zamanın var. Yatakta bir parça daha kal ki, koşulları alt edecek gücü toplayabilesin Endülüslü.

Albay Don Mariano Tristán daha uzun yıllar yaşamış olsaydı ne mi olurdu? Yoksulluk nedir bilmezdin o zaman Florita. İyi bir çeyiz sayesinde bir burjuvayla evlenmiş olur ve belki de Vaugirard'da parklarla çevrili bir malikâne de yaşardın. Miden aklıktan burulurken yatağa girmenin ne demek olduğunu da, ayrımcılık ve sömürü gibi kavramların anlamını da bilmezdin. Adaletsizlik senin için yalnızca soyut bir sözcükten ibaret olurdu. Hem annenle baban eğitimini sağlardı o zaman. Bir okulun, öğretmenlerin, mürebbiyen olurdu. Gerçi bu da şüpheli ya; iyi aile kızları sadece koca avlamak ve iyi bir anne ve ev hanımı olmak üzere eğitilirdi. Zorunluluğun sana öğrettiği her şeyden bihaber olacaktın. Doğrusu evet, seni hayatın boyunca utandıran o imla hatalarını yapmayacak ve şüphesiz daha çok kitap okumuş olacaktın. Yıllarını giysi dolabının karşısında, ellerine, gözlerine, saçlarına, beline özen göstererek geçirecek; balolardan, danslardan, tiyatro, ikinci çayları, gezintiler, flörtlerden ibaret dünyevi zevklerle örülü bir hayat sürecektin. İyi bir evliliğin içinde habisleşen bir ur gibi güzel bir asalak olacaktın. Babanın, annenin, kocanın, çocuklarının kanatları altında güvenli bir hayat sürdüğün o kalenin bir adım ötesinde dünyanın neye benzediğini merak etmeyecektin. Doğum makinesi, mutlu köle olarak pazar günleri şarap ayinine gidecek, her ayın ilk cuması Kudas ayininde şaraplı ekmeğe yiyecek ve kırk bir yaşına geldiğinde *novena*¹ ve çi-

1. Hıristiyanlıkta dokuz gece boyunca edilen dualar. (Ç.N.)

kolatalara karşı dindirilemez bir zaafa sahip tombulca bir hatun oluverecektin. Ne Peru'ya gidecek, ne İngiltere'yi görecek, ne Olympia'nın kollarında hazzı keşfedecek ne de imla hatalarına rağmen onca kitabı yazacaktın. Ve kuşkusuz ne kadınların köleliği hakkında bilinçlenecek ne de insanlığın geleceğinde, tıpkı 1844 yıl önceki Hırstiyanlığın doğumu kadar önemli olan barışçı bir devrimi hayata geçirmek üzere kurtuluşları uğruna, kadınların da diğer sömürülenlerle birleşmesinin elzem olduğuna kanaat getirecektin. "Ölmen daha iyi olmuş *mon cher papa*¹", gülerək yataktan atladı. Yorgun değildi. Yirmi dört saattir rahminde, sırtında bir ağrı hissetmemişti, ne de göğsünün ortasındaki buz gibi misafiri... Keyfine diyecek yok Floracık.

Sabah saat dokuzdaki ilk randevunun yeri bir atölyeydi. Ona eşlik etmesi gereken çilingir Moreau'nun bir yakını öldüğünden acilen Auxerre'den ayrılması gerekmişti. Öyleyse yalnız dans edeceksin, Endülüslü. Önceden kararlaştırıldığı gibi, Auxerre'deki birbirinden ayrılmış yardımlaşma derneklerinden birine üye otuz kişi onu bekliyordu. Şirin de bir ismi vardı topluluğun: Kurtuluş Görevi. Hemen hepsi kunduracıydı. Misafirin bir kadın olmasından ötürü kuşkulu, huzursuz, birbirlerine alaycı bakışlar. Paris ve Bordeaux'da Emekçi Birliği üzerine fikirlerini açıklamaya başladığı aylardan itibaren böylesi karşılamalara alışmıştı. Sesi hiç titremeden, olabildiğince kendine güvenini sergileyerek yaptı konuşmasını. Birleştikleri zaman emekçilerin özlemine çektiği her şeye –çalışma, eğitim, sağlık, adam gibi yaşama hakkı– nasıl da kavuşacaklarını, öte yandan dağınık durumdakilerin, zenginler ve yetkililer tarafından daima kötü mua-

1. (Fr.) Babacığım. (Ç.N.)

mele göreceklerini açıkladığında izleyicilerde güvensizlikten eser kalmadı. Fikirlerini desteklemek için Pierre-Joseph Proudhon'un tartışmalı kitabı *Mülkiyet Nedir?*'e atıfta bulunduğunda hepsi onunla hemfikir oldu – kitap basıldığından bu yana geçen dört yılda, “Mülkiyet hırsızlıktır” diyen inandırıcı savıyla Paris'te çok konuşulmuştu. Oradakilerden, Fouriercilere benzeyen iki kişi, Flora'nın Agricol Perdiguiet'den öğrenmiş olduğu gerekçelere dayanarak ona saldırmaya hazırlandı: İşçiler acınacak durumdaki yevmiyelerinden birkaç frangı da Emekçi Birliği'nin aidatına çıkarıp verince evlatlarının boğazına bir kuru ekmekçik olsun nasıl götüreceklerdi? Bütün itirazları sabırla yanıtladı Flora. En azından aidatlar konusunda ikna olduklarını sanıyordu. Ancak evlilikle ilgili olan bölümde, kuvvetle ayak dirediler.

“Aileye saldırıyor ve onun ortadan kalkmasını istiyorsunuz. Bu Hıristiyanlığa aykırı bayan.”

Gözü dönmüştü öfkeden, ama sesini tatlılaştırarak, “Hayır, aykırı olan...” dedi, “Hıristiyanlığa aykırı olan ailenin kutsallığı adına, erkeğin bir kadını satın alıp onu kuluçkaya yatan bir tavuk, bir yük hayvanı haline getirmesi ve işler ters gittiğinde de onu pestilini çıkarana dek dövmesidir,” dedi.

İşittikleri karşısında akıllarının karıştığını, gözlerinin fal taşı gibi açıldığını fark eden Flora, bu konuyu bir tarafa bırakıp Emekçi Birliği'nin çiftçilere, zanaatçılara ve kendileri gibi olan işçilere ne menfaat sağlayacağını hep birlikte daha iyi düşünmeyi önerdi. Mesela İşçi Merkezleri. Bu tür çağdaş merkezlerde çocukları eğitim alacak ve ihtiyaçları olursa ya da iş kazaları yaşanırsa aileleri işinin ehli doktor ve hemşireler tarafından tedavi edilecekti. Güçten kuvvetten düştüklerinde ya da atölye için fazlasıyla yaşlandıklarında emekliliklerini bu sınımsız yerlerde yaşayacaklardı. Donuk ve yorgun bakan gözler

canlanıp ışıldamaya başladı. Böyle şeylere erişmek uğruna yevmiyelerinizden birazcık olsun feda etmeye değmez mi? İçlerinden bazıları onayladı.

Ne budala, ne cahil, ne bencildi pek çoğu. Sorularına yanıt verdikten sonra onları sorguya çekmeye başladığında fark etti bunu. Bir şey bilmiyorlardı, meraktan yoksun, sürüngen hayatlarından memnundular. Zaman ve enerjilerinin bir kısmını kardeşleri uğruna mücadeleye adanmalarını sağlamak pek zor işti hani. Sömürü ve sefalet onları aptallaştırmıştı. Bazen, “Yoksullar kendilerini kurtarmaktan acizdir, sadece bir seçkin bunu başarabilir,” diyen Saint-Simon’a hak veresi geliyordu Floracığın. Burjuva önyargıları onları bile zehirlemişti. Anlaşılan kendilerini eyleme teşvik edenin bir kadın olmasını kabullenemiyorlardı – bir kadın! İçlerinde en uyanık ve terbiyesiz olanlar katlanılmaz bir kibre sahiplerdi; kendilerine aristokrat havası veriyorlardı, Flora patlamamak için kendini zor tuttu. Bu seyahatin Fransa’daki ayağında, o yıl içinde, Madame-la-Colère¹ takma adını hak edeceği bir olaya çanak tutmayacağına ant içmişti – huy-suzluklarından ötürü Jules Laure ve diğer arkadaşları arasında böyle takırlıydı ona. Sonunda, otuz kunduracı, Emekçi Birliği’ne yazılacaklarına ve bu sabah öğrendiklerini Kurtuluş Görevi derneğindeki marangoz, çilingir ve oymacı dostlarına iletceklerine söz verdiler.

Auxerre’in dar, dolambaçlı ve parke taşlı sokaklarından hana dönerken, yeni tomurcuklanmış bembeyaz yapraklarıyla dört kavak ağacı bulunan bir küçük meydana, çocukların halka olup kendi aralarında yer değiştirdiklerini gördü. Onları izlemek için durdu. Cennet oyunu oynuyorlardı; annenin söylediği kadarıyla Vaugi-

1. Madam Öfke. (Y.N.)

rard'ın bahçelerinde, Don Mariano güler yüzüyle izlerken, komşu çocuklarıyla sen de oynarmışsın bunu. Anım-sıyor musun Floracık? "Burası Cennet mi?" "Hayır küçükhanım, başka bir köşede." Ve çocuk, köşeden köşeye gidip bir türlü ele avuca gelmeyen cenneti sordukça diğerleri de onun arkasından yerlerini değiştirerek eğlenirdi. Bir evin sofasında koşuşturan çocuklarla karşılaşınca Flora'nın aklına 1833 yılında, Arequipa'daki Merced Kilisesi'nin yakınlarındaki o gün geldi. "Burası Cennet mi?" "Başka bir köşede bayım." Fransa'ya has sandığın bu oyun da demek Peru kökenliydi. Pekâlâ, bunun garip bir yanı yok, cennete gitmek evrensel bir özlem değil mi? İki çocuğuna da bu oyunu oynamayı öğretmişti, Aline ve Ernest-Camille'e.

Her kasaba ve kent için titiz bir program hazırlamaya özen göstermişti: Emekçilerle, gazetelerle, en nüfuzlu mal sahipleriyle ve şüphesiz kilise yetkilileriyle görüşmeler. Onun hakkında anlatılanların aksine, burjuvalara projesinin bir iç savaş habercisi değil, esin kaynağını sevgi ve kardeşlikten, Hıristiyan köklerinden alan kansız bir devrim olduğunu açıklamak için... Ve Emekçi Birliği'nin kadınlara ve yoksullara gerektiği gibi özgürlük ve adalet getireceğini, Fransa'da işler bugüne kadar olduğu gibi devam ederse kaçınılmaz olan şiddet patlamalarına engel olacağını açıklamak için. Bir avuç azınlık büyük bir çoğunluğun sefaleti üzerinde daha ne kadar böyle şişmeye devam edecekti? Erkekler için sona ermiş olan kölelik kadınlar için daha ne kadar devam edecekti? İnandırıcı olmanın yollarını biliyordu: Pek çok burjuva ve rahip, savlarını inandırıcı buluyordu.

Ancak Auxerre'de hiçbir gazeteyi ziyaret edemedi; hiç gazete yoktu ki. İçinde on iki bin insanın yaşadığı bir kentin hiç gazetesi olmasın... Buranın burjuvaları cahil dangalaklardı.

Ünlü Perulu yazar Mario Vargas Llosa, iktidar yapılarını çözümlleyen, bireysel direnişleri, isyan ve yenilgileri dile getiren eseriyle 2010 Nobel Edebiyat Ödülü'nün sahibi oldu.

Flora Tristán, sosyalist feminizmin kurucularından biridir, yaşamını kadınlar ve işçilerin temel haklarının kazanılmasına adanmıştır. Onun gözünde cinsellik, erkeklerin kadınlardan intikam almak için kullandıkları bir şiddet türüdür. Paul Gauguin, bir borsa simsarıyken resim tutkusuna yakalanmış, Kilise ve burjuva yaşamıyla iğdiş edilmemiş, saf ve ilkel bir dünyanın peşinde Tahiti'ye gitmiştir. Gauguin'in gözünde yasaksız, hazzın doruklarında gezinen bir cinsellik, yaratıcılığın kaynağıdır. Latin Amerika edebiyatının ustalarından Mario Vargas Llosa, 19. yüzyılın bu iki karşıt karakterini buluşturduğu *Cennet Başka Yerde'de*, Gauguin ile hiç görmediği annesini Flora'nın ortak özlemini yakalıyor: insanoğlu için mutluluğun mümkün olduğu bir cennet. Flora'yla Peru'da yoksulluğun, Londra'da vahşi kapitalizmin, Paris'te varoşların dalgalı sularına sürükleniyor okur; Gauguin'le zincirlerinden boşanmış bir cinselliğin, yepyeni bir sanatın coşkusuna. Llosa, cenneti arayanların cehennemini anlatıyor okurlarına.

Kapak resmi: PAUL GAUGUIN

ISBN 978-975-07-0691-2

9 789750 706912